

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 719/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 2 sierpnia 2021 roku sygn. II K 123/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>podniesiony przez obrońcę zarzut rażącej niewspółmierności kary jednostkowej orzeczonej za czyn z pkt. I w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez rozważenia w ramach ogólnych dyrektyw wymiaru kary takich okoliczności jak zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, przyznanie się do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>popelnienia czynu, wyrażenie skruchy i przeproszenie pokrzywdzonego, które winny wpłynąć na wymiar kary poprzez orzeczenie jej w niższym wymiarze,</p> <p>podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy art. 46 & 2 k.k. poprzez orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w kwocie trzykrotnie wyższej niż nawiązka żądana przez pokrzywdzonego w toku postępowania, w sytuacji gdy nie zachodzą w sprawie żadne okoliczności uzasadniające zasądzenie tak wysokiej nawiązki albowiem pokrzywdzony oświadczył wyraźnie, że oczekuje wyłącznie przeprosin dla siebie, żąda tylko zwrotu za zniszczoną kurtkę i buty, nie dla siebie lecz na cel społeczny,</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności</p>				

kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za spowodowanie wypadku komunikacyjnego i zbiegnięcie z miejsca jego zaistnienia, nawet przy uwzględnieniu okoliczności obciążających oskarżonego w postaci umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oddalenia się z miejsca zdarzenia, znajdowania się pod wpływem alkoholu (a nie w stanie nietrzeźwości, jak błędnie wywodzi apelant przypisując sądowi orzekającemu ustalenie w sposób domniemany takiego stanu) czy też jego uprzedniej wielokrotnej karalności. W ocenie sądu odwoławczego cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa w wystarczającym stopniu spełni kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Stosownie do treści art. 53 § 1 k.k. sąd, wymierzając karę, powinien brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, bacząc, aby dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy. Zakaz przekraczania przez karę stopnia winy powinien zabezpieczyć przed orzekaniem kar nie zasłużonych, w konsekwencji niesprawiedliwych według społecznego odczucia. Nie wprowadza się katalogu okoliczności obciążających i łagodzących, niemniej wymienia najważniejsze okoliczności o ambiwalentnym charakterze, które sąd powinien uwzględnić (art. 53 § 2 k.k.).

Kodeks karny wskazuje, że dolegliwość kary ma być limitowana stopniem winy, a o ostatecznym wymiarze kary mają

decydować także cele indywidualne i ogólnoprewencyjne. Nie wskazuje dyrektywy wiodącej przy wymiarze kary, która w największym stopniu powinna wpływać na ostateczny kształt orzeczonej sankcji karnej.

Oczywistym jest, że powinien zachodzić ścisły związek pomiędzy rodzajem i intensywnością kary, a wagą przestępstwa wyznaczoną przez przedmiotową i podmiotową stronę czynu. Podstawę do orzeczenia kary stanowi przestępstwo, a miarę kary jego społeczna szkodliwość. To właśnie stopień społecznej szkodliwości czynu powinien kształtować orzeczenie o karze. Stosownie zaś do art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, a także

postać zamiaru,
motywację sprawcy,
rodzaj naruszonych
reguł ostrożności
i stopień ich
naruszenia.

Analizując
okoliczności czynu
zarzucanego
oskarżonemu w pkt.
I aktu oskarżenia
należy przyznać
rację skarżącemu, że
orzeczona kara jest
nadmiernie surowa,
gdyż nie uwzględnia
w odpowiednim
stopniu przyznania
się oskarżonego do
jego popełnienia,
przeproszenia za
swoje zachowanie i
wyrażenia skruchy.
Zważyć także trzeba,
że pokrzywdzony
J. G. nie doznał
ciężkich obrażeń
ciała lecz średnich,
naruszających
prawidłowe
czynności jego
organizmu na czas
powyżej siedmiu
dni.

Te właśnie
okoliczności w
sposób istotny
umniejszają, i tak
wysoki, stopień
szkodliwości
społecznej czynu,
a tym samym
przemawiają za
zmniejszeniem
wymiaru kary
pozbawienia
wolności za
rozważany czyn o

1 rok - w stosunku do kary orzeczonej przez sąd merytoryczny.

W konsekwencji powyższego sąd odwoławczy uchylił zawarte w pkt.

2 zaskarżonego wyroku

rozstrzygnięcie o karze łącznej 3 lat pozbawienia wolności i wymierzył nową karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Ukształtował ją na zasadzie

częściowego

pochłaniania,

uznając, że jej

wymiar spełni cele

zapobiegawcze i

wychowawcze

względem

oskarżonego, a także

przyczyni się do

kształtowania

świadomości

prawnej

społeczeństwa, jak

wymaga tego art. 85

a k.k.

Wymierzona przez

sąd odwoławczy

kara powinna

uzmysłować

oskarżonemu

naganność jego

postępowania

(uświadomić mu

wagę naruszonych

norm prawnych oraz

godny potępienia

spółdziałania)

i wdrożyć go

do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości, a jednocześnie oddziaływać na społeczeństwo, do którego informacja o niej dotrze, a jej wysokość i rodzaj mają kształtować w świadomości społecznej przekonanie, że popełnienie przestępstwa skutkuje odpowiedzialnością karną. Ukaranie ma być dla społeczeństwa konkretnym dowodem praworządności państwa i stać się czynnikiem powstrzymującym od popełnienia przestępstwa, co się wiąże z oceną, że sprawność państwa w ściganiu i osądzeniu sprawców przestępstw jest tak wysoka, że nie oplaca się ich popełniać.

Nie jest zasadny zarzut obrony rażącej surowości orzeczonej nawiązki. Jej podstawę prawną stanowi przepis art. 47 & 3 k.k., który nadaje jej charakter obligatoryjny i określa jej minimalną wysokość na kwotę

<p>10 000 złotych. Kwota 15 000 złotych orzeczona przez sąd rejonowy w należyty sposób uwzględnia ból i cierpienie pokrzywdzonego J. G., przebyty przezeń proces leczenia obejmujący zabieg operacyjny złamanej kości łódeczkowatej lewej ręki. Stanowi więc rekompensatę proporcjonalną do doznanej krzywdy i nie może być uznana za wygórowaną.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności za czyn z pkt. I i nawiązki a w konsekwencji o obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności za czyn</p>		

<p>z pkt. I, a w konsekwencji o obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności okazał się zasadny z przyczyn wskazanych powyżej. nie podlega natomiast uwzględnieniu wniosek o obniżenie nawiązki z powodów podanych powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>podniesiony przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 160 & 1 k.k., poprzez przyjęcie że oskarżony A. J. popełnił wskazany czyn oraz popełnił go umyślnie, w sytuacji gdy nie miał on żadnej świadomości, że za jego pojazdem stał Ł. P., który wszedł tam z nienacka, a nadto jak wynika z okoliczności sprawy nie stworzył on cofając samochodem marki S. (...) bezpośredniego niebezpieczeństwa</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	utrąty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Ł. P., którego wystąpienie jest konieczne dla przypisania odpowiedzialności za czyn z art. 160 & 1 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Sformułowany przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych potraktować należy wyłącznie jako polemiczny, oparty na głoślośnych i zdezawuowanych przez sąd pierwszej instancji wyjaśnieniach oskarżonego A. J. utrzymującego, że nie widział stojącego za jego pojazdem, w czasie wykonywanego przez siebie manewru cofania, Ł. P.. Nieprzekonujące jest stanowisko apelanta jakoby oskarżony nawet nie przewidywał, że ostatnio wymieniony może się w tym miejscu pojawić. Zupełnie odmiennie zaistniała na stacji paliw M. w D. sekwencję			

wydarzeń z udziałem oskarżonego przedstawili J. G., Ł. P. i M. C.. Pierwszy z wymienionych przybył na miejsce zdarzenia wezwany przez swojego pracownika Ł. P., z którego winy spowodowana została samochodem służbowym kolizja przy jednym z dystrybutorów paliwa, powodująca szkodę w pojeździe A. J.. To właśnie J. G. dostrzegając w zachowaniu oskarżonego oznaki pozostawania pod działaniem alkoholu wezwał telefonicznie policję, postępując wbrew jego naleganiom zaniechania tego. Wizja nieuchronnie zbliżającej się interwencji stróżów prawa skłoniła oskarżonego do opuszczenia budynku stacji i oddalenia się do swojego pojazdu. Ponieważ nie została zakończona kwestia związana z ustalaniem sprawcy wcześniej zaistniałej kolizji, w pogoń za oskarżonym udali się obaj wymienieni mężczyźni, a przebieg wydarzeń zaobserwowała pracownica stacji paliw M. C..

Wszyscy wskazani świadkowie opisali zachowanie oskarżonego jako noszące cechy ucieczki z terenu obiektu stacji paliw, wykonywane w pośpiechu, z pełnym rozeznanieniem podjętego za nim pościgu, w przebiegu którego w pierwszym etapie ruszył on gwałtownie z miejsca parkowania uruchamiając pojazd w czasie przeciwdziałania tym czynnościom przez J. G., powodując zaczepienie tego ostatniego o drzwi auta i przemieszczenie go w kierunku ruchu pojazdu. W trakcie jazdy do tyłu podjętej z impetem przy otwartych drzwiach, z zawieszonym nań J. G. omal nie staranował Ł. P., który w celu spowodowania zatrzymania ruchu pojazdu stanął za nim w przeświadczeniu, że w reakcji na jego osobę zakończy jazdę. Nie został przejechany tylko dlatego, że odskoczył w bok, widząc kontynuację ruchu auta. Ł. P. wyraził

swoje przekonanie co do faktu dostrzeżenia jego osoby przez oskarżonego w czasie manewru cofania, w lusterku wstecznym pojazdu. Takowe przeświadczenie było także udziałem obserwującej zdarzenie M. C.. Znamienne w tej kwestii okazały się zeznania J. G. złożone w dochodzeniu, w dniu 7 stycznia 2020 roku, w których na karcie 21 odwrót - 22 podał „ ...Kiedy mężczyzna cofał to ja krzychałem też do Ł. P., który znajdował się za pojazdem S., aby uciekał bo go przejedzie. Pomimo, że Ł. stał za samochodem, to kierujący S. nadal cofał. Kiedy mężczyzna dynamicznie wykonał skręt samochodem, wtedy ja puściłem się drzwiami i upadłem na ziemię - wyrzuciło mnie... ” Skoro J. G. przy otwartych drzwiach pojazdu obwieszczał krzykiem obecność Ł. P. za pojazdem, to nie sposób uwierzyć w zapewnienia będącego kierowcą A. J., że okoliczność ta nie była objęta jego świadomością w

czasie ruchu pojazdu wykonywanego w kierunku miejsca znajdowania się tego pieszego.

Równie bezpodstawne jest stanowisko obrony jakoby cofanie z impetem pojazdem mechanicznym w kierunku stojącego Ł. P. nie narażało go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 k.k.. Nie ulega przecież wątpliwości, że gdyby ten nie obserwował należycie rozwoju sytuacji i nie ustąpił z toru ruchu pojazdu, doszłoby do najechania jego osoby, a to byłoby wysoce niebezpieczne dla jego życia bądź zdrowia. Nie wymaga dalszego wykazywania, że w tym konkretnym przypadku niebezpieczeństwo było natychmiastowe i realne.

Zachowanie sprawcy przestępstwa z art. 160 k.k. opisane jednak zostało za pomocą znamienia czasownikowego

"naraża" (bez bliższej charakterystyki).
Chodzi tutaj zatem o wszelkie zachowania, które można by określić jako powodowanie narażenia.
Określenie to nie wskazuje żadnego skonkretyzowanego sposobu zachowania ani jakiegokolwiek czynności, która wywoływałaby stan narażenia człowieka na niebezpieczeństwo, lecz stanowi zbiorcze określenie dla wszystkich zachowań, które skutek taki mogą wywołać. W istocie zatem ustawodawca zwraca w pierwszej kolejności uwagę na konieczność występowania kauzalnego powiązania między podejmowanym przez podmiot zachowaniem a skutkiem w postaci wywołania stanu narażenia. Aby jednak podmiot mógł zostać uznany za sprawcę narażenia, jego zachowanie musi naruszać wynikające z wiedzy i doświadczenia reguły postępowania z takimi dobrami jak życie i zdrowie, stwarzając niedające

się zaakceptować
prawdopodobieństwo
ich naruszenia.
Zachowanie
podmiotu
odpowiadać musi
również
normatywnym
kryteriom
prawnokarnego
przypisania, których
spełnienie otwiera
dopiero możliwość
nadania mu statusu
sprawcy. Sprawcą
nie jest bowiem
każdy, kto
obiektywnie
przyczynia się do
narażenia, lecz
jedynie ten, kto
naraża na
niebezpieczeństwo
swoim
nieodpowiednim
(nieostrożnym)
zachowaniem.

Przestępstwa
stypizowane w art.
160 § 1-3 k.k. mają
charakter skutkowy
(materialny) i należą
do kategorii
przestępstw z
konkretnego
narażenia na
niebezpieczeństwo.
Skutkiem jest w ich
przypadku
sprowadzenie przez
sprawcę określonego
stanu rzeczy, który
charakteryzuje się
tym, że towarzyszy
mu pewien
obiektywnie
istniejący potencjał
niebezpieczeństwa
utruty życia albo

ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Tak ujęty skutek, oznaczający narażenie dobra prawnego na niebezpieczeństwo, może (choć oczywiście nie musi) przerodzić się w jego naruszenie. Stan narażenia jest bowiem chronologicznie wcześniejszy i - jako taki - występuje na przedpolu naruszenia dobra prawnego. Przepisanie tak ujętego skutku wymaga dwukrotnego odniesienia się do zagadnień probabilistycznych, tzn. do ustalenia, że - po pierwsze - swoim nieodpowiednim zachowaniem sprawca zwiększył ponad społecznie dopuszczalną miarę prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnego skutku oraz że - po drugie - skutek ów przybrał postać realnego, znaczącego wzrostu niebezpieczeństwa (tzn. prawdopodobieństwa) utraty życia przez inną osobę albo wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Mówiąc jeszcze inaczej - negatywnie

oceniane zachowanie sprawcy realizuje znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 160 k.k., gdy istotnie zwiększa ono prawdopodobieństwo znaczącego wzrostu niebezpieczeństwa dla zdrowia i życia człowieka.

W tej sprawie taki stan uprawdopodobniono i przyjęto w opisie czynu. Odniesiono się zatem do zagadnienia probabilistycznego, a mianowicie ustalenia nieodpowiedniego zachowania sprawcy i wskazano w jaki sposób oskarżony zwiększył ponad społecznie dopuszczalną miarę prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnego skutku oraz wykazano, że ów skutek przybrał postać realnego, znaczącego wzrostu niebezpieczeństwa (tzn. prawdopodobieństwa) utraty życia przez Ł. P. lub ciężkiego uszczerbku na jego zdrowiu w rozumieniu art. 156 & 1 k.k..

Prawidłowa jest reakcja karna na

<p>zarzucany czyn. Kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia jego społecznej szkodliwości i stopnia winy sprawcy. Uwzględnia w należyty sposób okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, szczegółowo rozważone w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku odnośnie czynu II poprzez uniewinnienie oskarżonego od popelnienia zarzucanego czynu, a w konsekwencji o obniżenie wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem kary łącznej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>podniesiony przez prokuratora zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 47 & 3 k.k. polegającej na błędnym zastosowaniu art. 46 & 2 k.k. zamiast art. 47 & 3 k.k. jako podstawy orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego J. G., w związku ze skazaniem oskarżonego za czyn określony w pkt. I aktu oskarżenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ma rację prokurator podnosząc, iż sąd pierwszej instancji orzekł środek kompensacyjny w postaci nawiązki w związku ze skazaniem oskarżonego za czyn zarzucany w pkt. I aktu oskarżenia w oparciu o błędną podstawę prawną tj. art. 46 & 2 k.k. zamiast art.</p>				

47 & 3 k.k.
Ten ostatni przepis
przewidujący
obligatoryjny
charakter orzekania
nawiązki na rzecz
pokrzywdzonego w
przypadku skazania
sprawcy za
przestępstwo
określone w art.
177 k.k., gdy zbiegł
on z miejsca
zdarzenia (oraz w
przypadku skazania
za wymienione tam
przestępstwa) jest
przepisem
szczególnym w
stosunku do art.
46 & 2 k.k.
przewidującego
fakultatywną
możliwość orzekania
nawiązki w razie
skazania sprawcy
za przestępstwo
wyrządzające szkodę
lub krzywdę
pokrzywdzonemu,
gdy orzeczenie
obowiązku
naprawienia szkody
lub
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę
jest znacznie
utrudnione. Dlatego
sąd odwoławczy
dokonał w
rozważnym zakresie
korekty
zaskarżonego
wyroku przyjmując
za podstawę prawną
orzeczonej nawiązki
art. 47 & 3 k.k.

Wniosek		
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie za podstawę prawną orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego J. G. nawiązki art. 47 & 3 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd odwoławczy złagodził wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej oskarżonemu za czyn zarzucany w pkt. I aktu oskarżenia do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej 3 lat pozbawienia wolności i wymierzył nową karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz dokonał korekty podstawy prawnej orzeczonej nawiązki przyjmując, iż stanowi ją przepis art. 47 & 3 k.k. w miejsce art. 46 & 2 k.k.	
Zwięzłe o powodach zmiany	
Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały wskazane w pkt. 3.1	

i pkt. 3.3 niniejszego opracowania.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Podstawą prawną rozstrzygnięcia o kosztach były przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) oraz & 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i	

	sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym z dnia 18 czerwca 2003 roku (Dz. U. Nr 108 poz. 1026 z późniejszymi zmianami).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie czynu I orzeczenie o karze i środka kompensacyjnym; w zakresie czynu II ustalenie sprawstwa i winy		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o środku kompensacyjnym		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana